

Alla dagens klassfrågor på scen

I slutet av 1950-talet skrev den då 19-åriga **Shelagh Delaney** från Salford i England sitt förstlingsverk. Delaney som hade slutat skolan vid 16 års ålder och levde på diversearbeten ville visa sin verklighet. Pjäsen, *A taste of honey*, blev en stor framgång, spelades både på Broadway och filmades.

Philip Zandén har nu satt upp den igen på Kulturhuset Stadsteatern. Scenografin består av ett ödsligt betonglandskap som en snårig labyrint skapat av **Benjamin la Cour**. Här utspelar sig ett kammardrama mellan två generationer utsatta kvinnor. Pjäsen om deras relationer kastar oss som åskådare mellan sorg, raseri, ömhet, längtan och kamplust.

Gestalterna på scenen letar hela tiden var och en på sitt sätt efter någon eller något att djupt förakta för att stå ut med sig själva. Något som tar bort känslan av hur miserabelt de själva lever.

Här samsas alla dagens klassfrågor: fattigdom, trångboddhet, rasism, homofobi, våld och högerextremism. I förgrunden återfinns konflikten mellan en alkoholiserad, prostituerad och narcissistisk arbetarkvinna, Helen, gestaltad av **Helena Bergström**, och hennes vilsna, övergivna och känslomässigt avtrubbade men hungrande dotter Jo, spelad av **Molly Nutley**. Relationen dem emellan är sedan länge söndertrasad. Ingen vågar närma sig den andra.

Omkring dessa båda rör sig männen. Modern Helens nyblivne make, en bilhandlare tillika suput och mansgris (**Henrik Johansson**) för vilken hon överger sin dotter. Jos afro-brittiske pojkvän Jimmy, (**John-Alexander Eriksson**), en sjöman tillfälligt i land som passar på att göra henne gravid innan han försvinner till sjöss igen.

När Jo senare berättar för sin mor att hennes ofödda baby är svart, väller hatet och rasfördomarna fram ur den vrålande modern.

Men så finns här också den unge homosexuelle Geoff, känsligt spelad av **Simon Edenroth**, den ende som helt osjälviskt träder in och stöttar Jo under hennes graviditet. Han, som befinner sig allra längst ner i näringskedjan, och ständigt trampas på, är den som till slut visar sig vara mest mänsklig av dem alla.

Detta är verkligen en kol svart skildring av klass och utsatthet. Regissören har trots det vävt in en del komiska scener som emellanåt nästan gränsar till buskis. Kanske för att lätta upp den stundtals tunga stämningen i salongen?

Helena Bergström gör här en grandios roll. Egotrippad som få, stolpar hon in i hennaröd peruk, fyrkantig och orörlig som ett kylskåp, i illasittande dräkt och tar scenen fullkomligt i besittning. En ren njutning att se!

Text: Heléne Nellvik

Bild på Molly Nutley och Helena Bergström tagen av Sören Vilks

En droppe honung

Av: Shelagh Delaney

Regi: Philip Zandén

Kulturhuset Stadsteatern, Stockholm

Spelas t o m 14 november

Helena Bergström och Molly Nutley Foto: © Sören Vilks.